

αὐτοῦ, βλέπει ὁ παρατηρητὴς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεί-
χους παράθυρον ὡσεὶδὲς καὶ σχεδὸν πεπτωκὸς, περι-
πλαισιοῦν θύραν βαρυτάτην εἶναι δὲ τοῦτο τὸ trait-
ors' gate, δι' οὗ διήρχοντο ποτὲ οἱ δεσμῶται.

Ἀπέναντι τοῦτου εὐρίσκεται μικρά τις μέλαινα θύ-
ρα, πεπιεσμένη πανταχόθεν, ἐφ' ἧς ἐπικείται πύργος
μικρὸς, ὑπὸ μικρῶν παραθύρων σιδηροφράκτων δια-
τρυπούμενος, καὶ παρέχων θεὰν πενθιμωτάτην. Εἶ-
ναι δὲ οὗτος ὁ αἰματώδης λεγόμενος πύργος,
ἐνθα ἀπεκεφαλίσθησαν τὰ τέκνα τοῦ Ἐδουάρδου ὑπὸ
τοῦ αἰμοχαρεῦς καὶ θηριώδους Γλόσεστερ. Πρὸς τὸ
βάθος τῆς μικρᾶς ταύτης πύλης, ἐπὶ τῶν πλακῶν
τοῦ ὑπὲρ αὐτὴν εὐρισκομένου ὑπερώου, εὗρον ποτὲ
τὰ σκελετὰ τῶν δύο νέων πριγκίπων. Ἐν δὲ τῷ
κυλινδρικῷ πύργῳ, Watefieldtower δεικνύουσιν εὐ-
ρεῖαν τινα αἵθουσαν, ἐνθα ἐφρονεῖτο· Ἐρρίκος ὁ Ε'. οὗ
τινος τὴν τραγικὴν ἱστορίαν ἀπεθανάτισεν ὁ Σακσπῆ-
ρος. Ἐν τῷ πύργῳ Beauchamp, τῷ πρὸς τὰ βο-
ρειοδυτικὰ εὐρισκομένῳ ἐφυλακίσθησαν ἦτε Ἄννα ἡ
Βολευνία, καὶ οἱ κόμητες VVarwick Arudel καὶ
Leicester. Ἵνα περαιώσωμεν δὲ τὴν περιήγησιν τῆς
ἀπαισίας ταύτης νεκροπόλεως, διέλθωμεν τὴν ἄνισον,
ἀνώμαλον καὶ πανταχόθεν ὑπὸ τεύχων πλινθίων καὶ
λειψάνων ἐπάλξεων περιορισμένην αὐλήν, ἃς ἀφῆ-
σμεν πρὸς τὰ δεξιὰ τὸν γοιθικὸν στρατώνα ἀντι-
καθιστῶντα τὸν ἐν ἔτει 1844 πυρποληθέντα ναύσταυ-
μον καὶ ἃς ῥίψωμεν βλέμματά τινα ἐπὶ τῆς ταπει-
νῆς καὶ μυριάκις ἀνακενισθείσης ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ.
Πέτρου, ἐνθα εὐρίσκοντο παμπληθεῖ, οἱ τάφοι τῶν πλεί-
στων ἀποκεφαλισθέντων. Ἐνταῦθα ἀναπαύονται Ἄννα
ἡ Βελευνία, ἡ Αἰκατερίνη Ὁβάρδη, ὁ Ἰωάννης Φί-
σχερ, ὁ Θωμᾶς Μῶρος, ἡ κόμησσα Σαλισβούρυ, ὁ δευ-
τέρος Σομμερσέτ, ὁ Νορφοκ, ὁ κόμης Ἐσσεξ, εὐνοού-
μενος τῆς Ἑλισάβετ, καὶ τέλος ἡ νέα καὶ ἀτυχὴς
Ἰωάννα Γρέυ, ἡ πεσοῦσα θῦμα τῆς φιλοδοξίας τῶν
συγγενῶν αὐτῆς. Βῆματά τινα ἀπὸ τῶν μνημείων αὐ-
τῶν εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς αὐλῆς εὐρίσκεται ἑκ-
τασίς τις τετράγωνος, κεκαλυμμένη ὑπὸ ὕλης μελαί-
νης, διότι ἐνταῦθα ἔβρευσεν τὸ αἷμα αὐτῶν. Ἐντεῦ-
θεν βλέπει τις τὰ λείψανα τοῦ Bowyett - tower, φυ-
λαχτῆς τῆς Ἰωάννας Γρέυ, καὶ τοῦ Bowher - tower,
ἐνθα ὁ Κλαρέντιος ἐπνίγη ἐντὸς βαρελίου οἴνου Mc-
νεμβασίας. (*)

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΤΖΩΝ ΕΛΟΥΕΣ,

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 83.).

Οὕτως, ἡ φιλαργυρία, ὅταν φθάσῃ εἰς ὑπερβολὴν
τοιαύτην, καθίσταται παραφροσύνη, ἥτις φαίνεται ὅτι διέ-
φθειρε διὰ μιᾶς τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀν-

(*) Ἴδε τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς τὸ διήγημα, Γυναί-
κὸς ἐπιπορκία, ἐν φυλλ. 80 τῆς Εὐτέρπης.

ὁρώπου. Καὶ ὅμως ὁ Τζῶν Ἐλουεὺς εἶχεν, ὡς εἴπομεν,
ἀρετὰς τῆς καρδίας καὶ κρίσιν τινὰ λογικὴν. Κατὰ
τὰ περίχωρα τῆς Στόκης ἔχαιρεν εἰσέτι ἀγαθοῦ ἀνδρὸς
ὑπόληψιν· ἡ ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος θήρα του κ' αἱ ἀναμνή-
σεις τοῦ χρόνου, διὲ τσοῦτον εὐφῶς διεπλάνα τὸν
Σίρ Ἀρβὰς, παρήλλαξαν κατὰ μέγα τὴν αἰσχύνην τοῦ
πάθους του· ἔχαιρε μάλιστα ὡς τελείαν εἰς Βερασίρ
φήμην δικαίαν ἀνδρὸς ἀδεκάστου καὶ καλὸν ἔκριναν νὰ
τὸν στεῖλωσιν ἀντιπρόσωπον τῆς Κομητείας (Νομοῦ),
ἀλλ' ἂν ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ ψήφους ἢ νὰ δώσῃ γεύμα-
τα εἰς τοὺς ἐκλογεῖς θὰ ἤκουε μετὰ φρίκης πρότασιν
τοιαύτην· προεῖδον λοιπὸν καὶ προέλαβον τὴν δυσχέ-
ρειαν ταύτην· ὥστε ὁ Τζῶν Ἐλουεὺς ὑπεχρεώθη μόνον
νὰ πληρώσῃ ἀπαξ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ εἰς τὸ οἶνοπω-
λείον τοῦ Ἀβινγτον, τουτέστι τεσσαράκοντα σολῖδια (2
δρ.) καὶ οὕτως εἰσῆλθε προῖκα εἰς τὸ Καινοβούλιον· ἦν
δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σχεδὸν ἐξηκοντούτης, καὶ
τρίς ἐξελέχθη κατὰ σειράν· ὥστε ἔδρευεν ἐν τῇ Βου-
λῇ τῶν κοινοτήτων δώδεκα ἔτη. Κ' ἐδάνασε μὴ πολ-
λὰ χρήματα εἰς τινὰς τῶν συναδελφῶν του, ἀλλὰ πρέ-
πει πρὸς ἑπαίνον του νὰ εἴπωμεν ὅτι ποτὲ δὲν συνέλα-
βε τὴν ἰδέαν νὰ ὤφελθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του πρὸς ἐ-
παύσιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἢ διορισμὸν εἰς ὑπηρε-
σίαν, ἢ ὅπως ἐπιτύχῃ τίτλους καὶ παράσημα· διεδέθη
ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Νόρθ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν
προβιβάσωσιν εἰς τῶν Ὁμοτίμων τὴν Βουλὴν, ἡ φήμη
δ' αὐτῇ τῷ ἐπέφερε τὸν θάνατον.

Ἐψήφισε δὲ αἰετοῦ κατὰ τὴν συνείδησίν του κ' ἐ-
νίκατε κατὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, διότι ἔνεκα
τοῦ πολέμου τῆς Ἀμερικῆς προκληθέντος ὑπὸ τοῦ
Λόρδου Νόρθ, ἡ τιμὴ τῶν οἰκιῶν ἐξέπεσε διὰ μιᾶς καὶ
ὁ Τζῶν Ἐλουεὺς ἦν ἐκ τῶν πρώτων θυμάτων τοῦ συ-
στήματος, ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν ἐδίστασε νὰ ὑποστηρίξῃ
τὸ ὑπουργεῖον ἐφ' ὅσον τῷ ἐφάνη ὅτι ἐπραττεν ὑπὲρ τῆς
Ἀγγλίας, καὶ μόλις βραδύτερον ἀπεδέχθη τὴν μερίδα
τοῦ Φώξ. Ἐπὶ δὲ τέλους ἀπῆντησεν εἰς Βερκσίρ ἀντα-
γωνιστὴν ἀποφασισμένον νὰ τῷ διαφιλονεικήσῃ ἰσχυρῶς
τὴν θέσιν του· ἀλλ' αὐτὸς θυσιάζων μικρόν τι μέρος
τῶν ἐτησίων ἐσόδων του ἡδύνατο νὰ καταβάλῃ αὐ-
τόν· ἡ θυσία ὅμως καὶ γυνεῶν τινα ἦν πάντοτε ἔξω
σκοποῦ καὶ οὕτω χωρὶς οὗτε νὰ σκεφθῇ περὶ ἀντιστά-
σεως ἀπεσύρθη τοῦ δημοσίου βίου· ἀλλ' ἐν τοῦτοις θὰ
ἐρωτηθῇ ἴσως πῶς ἡδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ τὰς δαπάνας
βίας τῷ ἐπέβαλεν ὁ τίτλος ὡς μέλους τοῦ Κοινοβουλίου·
ἡ ἀπόκρισις εἶναι ἀπλῆ· διότι τοσοῦτον ἐδαπάνᾳ ὅσον
ὁ πτωχότερος ἀστὸς τοῦ Λονδίνου· ἐπορεύετο εἰς τὴν
Βουλὴν πεζῇ κ' ἐπέστρεφεν ὡσαύτως, χωρὶς ποτὲ ν' ἀ-
συχῇ μήτε πρὸς τὸ ψῆφος μήτε πρὸς τὴν βροχὴν· ἐπα-
νερχόμενος ποτὲ εἰς τὸ οἶκόν του διὰ νυκτὸς ζοφερᾶς,
προσέκρουσεν εἰς φορεῖον τόσῃ βίαιως ὥστε αἱ δύο του
κνήμαι αἰκίσθησαν· μέλος δέ τι τοῦ κοινοβουλίου τὸν
ἀνήγειρε καὶ πρὸς πείσμα τῶν ἀποποιήσεών του ἐκάλε-
σε χειροῦργον, ὅστις ἐξετάσας τὰς αἰτίας, ἔσεισε τὴν
κεφαλὴν, συγφρουώθη καὶ ἀπεφάνετο ὅτι δεινὴ ἦτον ἡ
σύγκρουσις καὶ μακροχρόνιος ἔσεται ἡ θεραπεία· αὐ-
τῇ εἶναι ἡ γνώμη σας; ἠρώτησεν ὁ Ἐλουεὺς, πολὺ κα-
λά· ἀλλ' ἐγὼ δὲν συμφωνῶ· δὲν πιστεύω τόσον κακῶς
διακειμένους τὰς κνήμας μου, καὶ σὰς προτείνω κύριέ
μου μίαν συμφωνίαν· σὰς παραδίδω τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν,
θὰ τὴν θεραπεύσετε κατὰ τὴν τύχην σας, ἐγὼ δὲ ἐπι-
φυλάττομαι τὴν ἐτέραν καὶ στοιχηματίζω ἐπὶ τῆς ἀντι-
μισθίας σας ὅτι θὰ ἰαθῇ πρὸ τῆς ἄλλης χωρὶς ἐγὼ νὰ
μεταχειρισθῶ οὐδὲν ἱαματικόν· βεβαιοῦσι δὲ ὅτι ὁ χει-

ροῦργος ἀπεδέχθη τὸ στοίχημα καὶ ὅτι τὸ ἔχασεν· εἰς ὀλιγωτέρας τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν.

Μετὰ δωδεκαετῇ συνεχῇ διαμονὴν ἐν Λονδίῳ, ὁ Τζῶν Ἐλουες ἐφαίνετο ὡς ἂν ἀπεράσσειε νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ τὰς ἡμέρας του· ἀλλ' ἐν τούτοις περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔαρος τοῦ 1785 ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Στόκην· ἣν δὲ τότε 75 ἐτῶν, καὶ δὲν εἶχεν ἱκανὴν δύναμιν νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιον· τοῦτο ἄνευ διοκοπῆς οὔτε ἐφ' ἵππου ἰσχυροῦ καὶ διὰ δύο αὐγῶν παγίως βρασμένων· ἂν δέ τις κακῇ τύχῃ τῷ ὑπέβαλλε τὴν ἰδέαν νὰ μισθώσῃ θέσιν ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμάξῃ θ' ἀνέκραζεν ἀγανακτῶν ὁ Ἐλουες· «Καὶ ποῦ θέλεις νὰ κλέψω χρήματα διὰ νὰ τὴν πληρώσω;» Εὐτυχῶς τότε, κάτοικος πλούσιος τῆς Βερσέρης, μαθὼν τὴν ἀμυχανίαν τοῦ τῷ προσέφερε νὰ τὸν συμπαράλῃ εἰς τὸ ὄχημά του· ὁ Τζῶν ἀπεδέχθη τὴν προσφοράν, εἰσερχόμενος δὲ εἰς Στόκην ἐπέδειξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν συγκίνησιν, διότι διαβαίνων παρὰ τῷ σπηεῖ τῆς θηροκονίας του, ἣν παρέδωκεν εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς τῶν γαιῶν του ὅτε ἀνεχώρει διὰ νὰ μὴν ὑποχρεοῦται εἰς τὰ πρὸς διατροφήν αὐτῆς, ἐψιθύριεν ἐπιληττόμενος ὅτι ἄλλοτε ἦτο πολὺ τρελλὸς δαπανῶν πρὸς συντήρησιν τῶν ζώων ἐκείνων ἀλλ' ὅτι γίνεται τις φρόνιμος γηράσκων.

Κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον τῆς ζωῆς του ὁ Τζῶν Ἐλουες δὲν ἐτήρησε πλέον οὐδὲν αἰσθημα αἰσχύνῃς. Καὶ μία τῶν μανιῶν αὐτοῦ ἦν νὰ σταχυολογῇ κατόπιν τῶν θεριστῶν του· ἀντιτάσσετο οὕτως εἰς τὸν καύσωνα, τὴν δίψαν, τὸν κόπον· ἔκυπτε δὲ καὶ ἱδρωμένον δόλοκληρον ἡμέραν διὰ νὰ συλλέξῃ πενιχρούς τινας στάχεις, οὓς ἐλθισμόνουν ὡς ἔλεγε· ἡ δρεξίς του δὲ πρὸς μέγαν αὐτοῦ πόνον ἤρξανε προβαίνουσας τῆς ἡλικίας· καὶ ἡ ὑπερβολὴ τῆς πείνης ἦν δι' αὐτὸν ὥφεις τοῦ στομάχου· ἔτρωγε δὲ λυσσῶν ἐξ ἐπιθυμίας, διὰ τοῦτο κατεδικάζετο ὑφ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν τροφὴν τὴν ἀχρειστέραν καὶ τὴν βλαπτικωτέραν πρὸς τὴν ὑγίαν, διότι παρηγγεῖλε νὰ τῷ παραθετώσιν ἐκ τοῦ κυνηγίου τοῦ ἐντὸς τῶν γαιῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ τυροῦ τοῦ κατεσκευασμένου ἐν τῷ πρὸς τοῦτο ἰδίῳ αὐτοῦ καταστήματι, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ χρόνον ἐφ' ὅσον ταῦτα διήρουν καὶ σεσηπότα ἔως.

Ἀνέκδοτα δὲ γελοῖα ἐλέγοντο ἐν τῷ τόπῳ περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ, καὶ οἱ γείτονες καὶ οἱ γεωκάτοχοί του αὐτοὶ τὸν ὠκτερον καὶ τὸν περιεφρόνουν· ὥστε αὐτὸς ἀνεγίνωσκε τὴν ἰδέαν εἰς τὸ βλέμμα των, ἡ δὲ δυσπιστία του πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἠρξάνεν ὁσμέραι, καὶ ἡ ἀδιάκοπος ἀνησυχία τοῦ πνεύματός του ὑπέσκαπτε τὸ σῶμά του, ὥστε πᾶσα αὐτοῦ δεξιότης ἐξέλιπεν αἰσθητῶς· κατὰ τὰ τελευταῖα του ἔτη ὕπνωτε σπανίως καὶ τὸν ἤκουον συχνάκις νὰ κράζῃ ὡς ὁ Ἀρπαγὼν «ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μὲ κλέψετε, θὰ δυνθῶ ἐγὼ νὰ ὑπερασπισθῶ τὰ χρήματά μου.»

Διαμένων ποτὲ παρὰ τινι τῶν συγγενῶν του, εἰς εὐπατρίδης διῦπνίσθη ὑπὸ κρότου βημάτων ἀνθρώπου βαδίζοντος μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν θέλαμόν του, «τίς εἶ;» ἠρώτησεν. Εἶδος δέ τι φαντάσματος ἀνοίγον τὰς ἀδελφὰς τῆς κλίνης τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποθονίου. «Εἵμαι ὁ Τζῶν Ἐλουες· μ' ἔκλεψαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἥτις μολοντοῦτο πιστεύω ὅτι εἶναι ἰδική μου· ναι, ναι, μ' ἔκλεψαν ὅλην μου τὴν κατάστασιν, πέντε γυνεάς καὶ μιστὴν κορῶνα.»

Ἐνίοτε δ' ἐκοιμᾶτο ὀπισθεν ἐπίπλου τινος καὶ τὸν εὖρον ποτὲ βαθέως ἀποκοιμώμενον καὶ ὅλως ἐνδεδυ-

μένον ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ τὰ πέδιλά του τὰ σιδηρωμένα, μὲ τὸν παλαιὸν πῖλόν του τὸν πεπιεσμένον, καὶ μὲ ῥάβδον ἐκ λευκακάνθης εἰς τὴν χεῖρα. Ἐτελεύτησε τὴν 26 ἑβρίου 1789. Παρέστην εἰς τὴν ταφὴν αὐτοῦ, καὶ οὐδένα εἶδον λυπούμενον· ἔπαινον δὲ ἀξιοσημείωτον ἤκουσα μετὰ τῆς συνοδίας, ὅτι ποτὲ δὲν προσέδραμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ εἰς μέσα βίαια πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους.

(Μετάφρασις I. E. Γ.)

Ο ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣ,

Η

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ.

ὑπὸ Α. Δουμά.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φιλ. 85.)

—ο—

Χάρις εἰς τὴν εὐφύιαν του, ὁ δὸν Φίλιππος ἐπέτυχεν νὰ εὕρῃ εἰκῆμα κατάλληλον, τοῦ ὁποῖου ἐπλήρωσε τὸ πρῶτον μηνιαῖον, διὰ ν' ἀφαιρέσῃ πᾶσαν δυσπιστίαν ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην. Περιπλέον, ἠγόρασε μερικά ἐπιπλα ἀπολύτου ἀνάγκης.

Ἐν τούτοις ἐξακόσια δοκᾶτα εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρὸς εἰς τὸν ὁποῖον τὸ μέλλον ἀνήκει μὲ τοσαύτην βεβαιότητά, δὲν ἐδύνατο νὰ διαρκέσωσιν πολὺν χρόνον· ἀλλ' ἡ ἀκρίβεια τῶν πληρωμῶν, τοῦ ἀπέδωκεν ἐν μέρει τὴν πίστιν· καὶ ὅτε τὰ ἐξακόσια δοκᾶτα του ἐξηντλήθησαν, εὗρε τὸ μέσον, ἐπὶ συναλλαγματικῇ, νὰ δανεισθῇ ἑκατὸν πενήντην ἀκόμῃ.

Τὰ ἑκατὸν πενήντην ταῦτα ἐδαπανήθησαν ὡς τὰ πρῶτα· καὶ τὰ μὲν δοκᾶτα ἐξηφανίσθησαν, ἡ δὲ συναλλαγματικὴ ἔμεινε. Δύο πράγματα δὲν χάνονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἡ εὐεργεσία καὶ ἡ συναλλαγματικὴ.

Πᾶσα συναλλαγματικὴ ἔχει καὶ λῆξιν προθεσμίας· ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς τοῦ δὸν Φιλίππου ἔφθασεν, ἔπειτα ὁ δανειστής ἤλθε κατόπιν τῆς προθεσμίας, ἔπειτα ὁ κλητὴρ κατόπιν τοῦ δανειστοῦ, ἔπειτα ἡ κατὰσχέσις ἔμελλε τὴν ἐπαύριον νὰ ἔλθῃ κατόπιν ὅλων τούτων.

Τὸ ἐσπέρας ὁ δὸν Φίλιππος ἐπανῆλθε, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος σκευῶν σινικῶν, ἀλλὰ τὰ σκεύη ταῦτα ἦσαν καταχερματισμένα, κατασυντετριμμένα,

Πάραυτα δὲ διὰ συνδρομῆς τῆς γραφῆς ὑπερετρίας, ἐστήριξε πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου κυλικεῖον καὶ ἐπὶ τούτου συνεσκεύασε ὅλην τὴν συλλογὴν τῆς σινικῆς του, ἔπειτα κατεκλίνθη καὶ περιέμενε τὰ συμβάντα, ἔτινα εὐκόλως ἐδύνατο τις νὰ προῖδῃ· τὴν ἐπαύριον, περὶ τὰς ὀκτὼ ὥρας τῆς πρωίας, ὁ κλητὴρ ἔκρουσε τὴν θύραν, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ἔκρουσεν ἔκ δευτέρου, καὶ ἡ αὐτὴ σιωπὴ ἐπεκράτησεν· ἔκρουσε καὶ ἔκ τρίτου, τὸ αὐτό.

Ὁ κλητὴρ ἀπεσῶρθη καὶ ἤλθεν· νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν σύμπραξιν τοῦ ἀστυνόμου καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ κλειθοροποιοῦ. Ἐπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐπανῆλθον ὑπὸ τὸν